

LBRIS

We know
books

Daniel Zărnescu

INTERSECȚII

STORY CRAFT
PUBLISHING

Vlăduțu, Loredana Nan, Patricia Gogoasă, Radu Chivulescu, Monica Drosu, Maria Petre.

Lui Florin Păsat, Alexandru Adam, Cătălin Berindean, Cristian Ciuberea, Dragoș Păun, Marius Bărbulescu și lui Gabriel Radu, care și-au rupt din timpul lor, ca să citească manuscrisul, în timp record, pe ultima sută de metri.

Ralucăi Petre, singură persoană din lumea asta care mă întâmpina cu “mai îmi dai și mie ceva de citit?”. Îi sunt datoare cu o continuare la “Bastardul” și, dacă va fi să apară, ea va fi motivul principal pentru care se va întâmpla asta. Într-un final, mulțumesc familiei mele.

Soției mele, Marina, care îmi suportă toanele, de fiecare dată când mă decid să mai scriu “încă” o carte. Lui Toma, care mă ascultă fascinat, de fiecare dată când scot o prostie pe gură, și mă face să cred că sunt bun la asta.

O carte nu ia naștere niciodată prin forța unui singur om. Este nevoie de un trib întreg pentru asta, iar eu sunt mândru de al meu.

Greșelile, în schimb, îmi aparțin numai mie. Promit să fiu mai bun de atât.

CUPRINS

Prolog	7
1. Călătorul	9
2. Printre lacrimi	18
3. Hoțul	25
4. Cardul EWG	35
5. Descuț pe șine	44
6. Psihologul	53
7. Poliția	65
8. 700 de cai putere	75
9. Dacă trăiau	85
10. Valea Flocilor	89
11. Melania	98
12. Gherase	106
13. Dă-mi numărul tău	113
14. Fabrica de pavele	119
15. Antreprenorul de carton	128
16. Stâlpul de beton	138

17. Printre cioburi	147
18. Agentul de circulație	156
19. Făceam o tranzacție	167
20. Douăj'de mii	177
21. Și tu ai băut?	187
22. Camerele copiilor	193
23. Fac eu cinste	204
24. Intersecții	211
25. O lume veche	224
Nota autorului	231
Mulțumiri	234

RECOMANDĂRI STORYCRAFT.RO

Daniel Zărnescu - *Bastardul*
Daniel Zărnescu - *Revolta Akienilor*
Cătălin Ioniță - *Bătălia de la Socola*
Cătălin Ioniță - *Prețul Sângelui*
Radu Octavian - *Șapte Porți*
Cornelia Voiculescu - *Inutilii*

În curând

Daniela Dumitru - *Sărută-mă, dar lasă-mi
croissantul!*
Radu Octavian - *Liceul 13*
Cătălin Ioniță - *Asasinul Siberian*
Ionel Gheorghe - *Compoziție pentru Lorena*
Cornelia Voiculescu - *Dezvoltare Personală*
Radu Chivulescu - *Tati, nu pleca!*

Ne poți sprijini cumpărând și alte cărți
Storycraft de pe www.storycraft.ro

PROLOG

În spatele meu, de pe covorul alb, telefonul a început să vibreze din nou. M-am repezit la el, l-am prins în ambele mâini și am urlat cu toată puterea mea. Apoi am încercat să îl rup pe din două. N-am reușit, dar l-am aruncat ca un proiectil în pianul Brodmann, pe care dădusem mai bine de 50.000 de euro, dar la care nu cântasem niciodată. Clapeta, ridicată de obicei, a căzut cu zgomot. Telefonul vibra în continuare.

Respiram ca un taur de coridă, care mai are un pic și își dă duhul. În mine erau înfipte zeci, sute, mii de sulite de coridă, iar eu încă mai stăteam în picioare. Așa că, în nebunia mea, am făcut lucrul care părea cel mai logic. Am fugit pe scări, printre cioburi, *către ei*.

1.

CĂLĂTORUL

Silviu stă desculț, simțind căldura infernală a podelei metalice de sub el. Nu este bătrân, dar cu siguranță nu mai este nici tânăr. Are părul unuros, netuns de foarte mult timp, cu un început de chelie care îi dă o înfățișare sinistră aproape, și barba crescută mai bine de un pumn, care îi dă mâncărimi pe gât groaznice. Nu îi pasă, însă.

Acum este ațipit, stă în picioare, vertical, sprijinindu-se de peretele vagonului și legănându-se odată cu el. Sunt oameni în jurul lui care îi lasă jumătate de metru distanță, doar pentru el. Îi observase când urcase, cum își încrețeau nasul și duceau mâna la gură, încercând să îl evite. Știe că miroase și știe că el nu mai simte de mult putoarea care îi iese din haine și din piele. Nu îi pasă, oricum. Faptul că oamenii se dau din calea lui este un bonus.

Acum însă visează, legănat încontinuu, iar visele

lui sunt ciudate. Vede în vise oameni pe care îi cunoștea demult, familie, oameni care îl iubeau. Mândria însă o mai simte doar în somn, așa că începe o luptă cu nebuniile lui, timp în care se cutremură de câteva ori.

“Lasă-mă!” strigă el unui dușman nevăzut de către ceilalți. Dar ceilalți îl lasă, nimeni nu îi face nimic. Dimpotrivă, o femeie care stă cu o batistă la față și care se smiorcăie de vreo trei stații mai câștigă câțiva centimetri, reușind să se împingă în mulțimea care, la rândul ei, o împinge către cel adormit.

Silviu este pe jumătate în lumea visurilor, pe jumătate vede și aude tot ce se întâmplă în jurul lui. Sunt ani de zile de când nu poate să doarmă în alt mod. În văgăunile din Gara de Nord, cel puțin, la început, tresărea la fiecare ecou de pași. Nu aveai de unde să știi cine vine înspre el. Dacă cineva scuipă înspre el, tocmai pentru că doarme pe jos și miroase a urină. Sau dacă, pur și simplu, este luat în batjocură, la șuturi, doar pentru că există și deranjează prin prezența lui.

Odată i s-a întâmplat să se trezească cu un pahar întreg de cola turnat în cap. Cineva îl aruncase în direcția lui și nimerise în plin. S-a speriat, dar după ce și-a dat seama ce i s-a întâmplat, s-a șters cu mâinile de lichidul lipicios de pe față, apoi s-a lins pe degete. După care a căutat paharul și, spre dezgustul tuturor celor prezenți, și-a turnat restul de conținut,

câteva picături, în gură.

Acum, femeia de lângă el plânge în continuare în batista ei, în timp ce, de braț, îi este agățată o băbuță cu batic și ochelari rotunzi, cu rame groase, maronii.

“M-a nenorocit,” spune ea printre sughițuri. “Sunt o proastă!”

“Știu, mamă! Proastă sunt eu, că nu te-am învățat de bine cât erai mică. Ți-a plăcut tăvăleala ca și mie, așa că bărbații te iau de proastă, cum m-au luat și pe mine. E vina mea.”

Bătrânica are o voce împăcată, nu pare supărată. Dimpotrivă, din când în când, mai ridică o mână negricioasă și uscată, ca să îi mai șteargă din șiroiul de lacrimi al feței ei.

Silviu deschide involuntar ochii, curios de dialog. Femeia care plânge este mai tânără decât pare la prima vedere. Are un pic de machiaj, dar care acum este amestecat cu lacrimile pe obraji și în josul ochilor înroșiți de plâns. Părul șaten, prins coc, lasă la vedere o frunte lată și transpirată, de la căldura din tren. Buze groase, umflate și ele de plâns, scot în evidență o bărbie ascuțită, parcă prea mică în tot peisajul ei facial.

Silviu închide ochii și încearcă să adoarmă din nou, dar nu mai poate. Atenția i-a fost atrasă de dialogul celor două femei de lângă el. Așa că ciulește urechile. În jurul lui se aud înjurături, în urma câtorva îmbrânceli.

“Nu mai spune asta, mămică!” izbucnește tânăra în plâns din nou. “Credeam că mă iubește!”

“Toate credem asta, fata mea. Un bărbat bun este doar un bărbat în genunchi. Când se ridică și apucă să se uite de sus la tine, nu poți decât să pleci.”

De undeva din afara trenului se aud șinele cum scârțâie, iar oamenii se sprijină unii în alții. Silviu se trezește cu un bărbat uscățiv în brațe. Se ating piele pe piele și amândoi simt, cumva, transpirația celuiilalt pe corpul propriu. Silviu șoptește, răgușit:

“Scuze!”

“Hai, Domne’, că ai împuțit tot vagonul. Vrei să te țin în brațe, acum?” răbufnește bărbatul, căutând să se îndrepte și să nu se mai sprijine de Silviu.

După ce își recapătă echilibrul, stă câteva secunde cu mâinile în aer, probabil ca să își dea seama dacă poate sta în picioare, după care continuă, strâmbând din nas și dezvelindu-și dinții galbeni:

“Fire-ai al dracu’ de boschetar!”

După care scuipă pe jos, își ridică pălăria crem, își dă parul ud de transpirație pe spate, își ia avânt și se împinge înapoi în mulțime. Din lateral se aude o voce.

“Vine nașu’, pregățiți banii!”

Se aude un râs, din colțul opus.

“Stai, dom’le, calm, că nu are ce să ne facă. Să ne dea jos pe toți? N-avem unu’ bilet!”

“Ceva tre’ să dăm!”

“Îi dăm, pe mă-sa. Unde mai intră și el? Abia avem noi loc.”

În timpul ăsta, Silviu se uită la picioarele lui negre de funingine și praf, unghiile crescute în carne, rupte și iar crescute, strat peste strat. Blugii soioși sunt ruți pe ici pe colo, dar se duc până sub talpă aproape, unde se văd numai fâșii de textil.

Își aduce aminte, ca prin vis, de o cadă imensă, adâncă până la piept aproape, și cu spumă de două palme. Un pahar de whisky lângă cadă, cuburi de gheață, un perete tot făcut din oglindă, mereu aburit. Scutură din cap, ca să își alunge fantasmeele. Viața de acum este realitatea, restul este o minciună! Realitatea este că a făcut pe el și urina s-a uscat, amprentând mirosul în țesătură.

Femeia care plânge nu a mai zis nimic de câteva minute bune. Împinge în maică-sa.

“Mamă...”

“Da, iubita mea. Proasta mea iubită, ce este?”

“Chiar am crezut că mă iubește...”

“Știu...”

“Am crezut că atunci când o să îi spun că am rămas însărcinată... am crezut că o să fie fericit.”

“Și a fost?” o întreabă mama ei, întorcând cuțitul în rană.

“A fost pe dracu’. M-a dus în casă, m-a strâns de încheietură, am crezut că mi-o rupe. P’ormă a căutat în sertare, prin ciorap, pantaloni. 500 lei mi-a dat.

Să mă operez, că el pleacă în Spania și nu se mai întoarce.”

Bătrânică începe să râdă. Silviu o privește în ochi acum și încearcă să ghicească ce este în mintea ei. După ce se oprește din râs, femeia spune destul de tare, cât să audă tot vagonul.

“Așa a făcut și tac-tu. Doar că el nu mi-a dat niciun ban!”

Vocea controlorului de tren sună ca un tunet, capabil să acopere, de unul singur, toată hărmălaia produsă de atâta mulțime de oameni.

“Bună ziua! Biletele la control, vă rog!”

Pentru o clipă, nu se mai aude nimic altceva în afara scârțâitului greoi al șinelor. Înăuntru nu este pic de aer.

“Haide, domne, mai veniși și tu. Nu vezi că n-avem loc nici să stăm în picioare?” se aude o voce familiară, de undeva din mijlocul mulțimii.

“Astea-s locuri, nașule? Stăm și noi pe unde am nimerit,” se aude o voce de femeie, de data asta.

Dar controlorul nu se lasă, își face loc prin mulțime cu coatele, cât să înainteze un metru, și mai strigă o dată, la fel de puternic, ca și cum n-a auzit nimic din ce s-a vorbit deja.

“Biletele la control, vă rog!”

Silviu își trece o mână pe la gât, unde simte că se mișcă ceva care îl deranjează. O muscă. E îmbrăcat cu o cămașă vișinie cu mânecile scurte, pe care a găsit-o într-un tomberon. Buzunarul de la piept este rupt pe jumătate, iar gâtul tot îi este o rană de la gulerul prea aspru. Ține ochii închiși în continuare, pe jumătate în lumea somnului, pe jumătate în lumea nebuniei. Visează mâncare.

În vagon se pune mână de la mână. Oamenii caută prin buzunare, se scotocesc, scot fiecare hârtii verzulii, de câte un leu una, și dau mai departe. Unii dau o singură hârtie, alții dau două sau trei. Unii dau hârtii albastre. Bani sunt luați de omul de lângă și dați mai departe până ajung la controlor, care îi ia atent, urmărind de unde vin.

Toată lumea știe cât să dea. Un puștan, care tot drumul a stat numai cu ochii în telefon, îi întinde o bancnotă.

“Până unde mergi?”

“Pân’ la Timișoara.”

“Mai pune!”

Tânărul dă din cap, aparent nemulțumit, și mai adaugă câteva hârtii.

După ce trece și de el, controlorul se oprește în fața lui Silviu. Pantofi prăfuiți, legați cu șiret, tociți de atâta mers, pantaloni albaștri, de costum, un pic prea largi și o cămașă bleumarin, deschisă la culoare, mânecă scurtă. O geantă de umăr, din

piele, probabil plină de bani, de care atârână o stație de emisie-recepție, plus o șapcă scortșoasă, cu sigla CFR-ului pe cozoroc.

Toate astea Silviu le vede printre gene, fără să aibă ochii deschiși. De sub șapcă îi ies doi ochi un pic cam prea îndepărtați, încruntați, care continuă în jos cu două fălci late cât două felii mari de pâine de casă.

“Cu ăsta ce e?” întreabă controlorul, apropiindu-se încet de el.

Silviu nu reacționează.

“Biletul la control!” strigă controlorul.

Silviu doarme, cu ochii închiși pe trei sferturi.

“Alo, domnu’, unde coborâți?” - după care îi aruncă o privire de sus până jos. Lumea se agită în spatele lui. Puștanul de adineauri ridică iar ochii din ecran și îi face semn controlorului cu degetul la tâmplă, desenând cercuri prin aer. *E nebun ăsta!* Bătrânică, agățată de fata ei, își îndeasă mai bine ochelarii rotunzi pe ochi, ca să nu mai îi alunece, după care se scotocește prin sacoșa de rafie. Îi întinde controlorului o hârtie de un leu.

“Luați și pentru domnu’!” zice ea. “Pomană, pentru sufletul mamei mele. Unii oameni sunt nenorociți, nu se nasc cu toate țiglele pe casă. De unde să mai și dea bani?”

Controlorul ia repede hârtia, mai aruncă o privire în jur, după care pleacă mai departe, anunțându-și

prezența. Ușa se închide în urma lui, dar o boare de răcoare tot vine și alină suferința mulțimii.

Femeia care tot plângea se apleacă la urechea mamei ei, mai mică de înălțime, mai cocârjată. Deși în șoaptă, Silviu îi aude cuvintele foarte limpede.

“Mamă, tu mereu ai fost miloasă.”

Fata își îmbrățișează mama și izbucnește din nou în plâns. Silviu se mai scarpină o dată pe gât, alungând o senzație de târâtoare de pe pielea lui, și tușește. După care deschide ochii. Se uită la cele două.

Plânsul se oprește. Amândouă femeile se uită la amărât, iar amărâtul, prin clăia de păr, barbă, urdori și murdărie, are un moment de luciditate.

“Mulțumesc, doamnă!”

A vorbit clar și răspicat, cu ceva intonație. Apoi lovește aerul de deasupra părului lui și întoarce spațele către cele două.

“Nu mai vreau! Lasă-mă! Ia toți banii mei!” strigă el, căzând din nou pe panta nebuliei.